

foreningslaanet har indbragt. Jeg tror dog ikke, dette behøver at nødvendig gøre nye Statslaan for den danske Stat, thi jeg mener, vi har en Hjælpekilde, som det vil være fuldt berettiget at anvende her, nemlig det, man populært kalder de vestindiske Millioner. Dette Beløb, som Finansministeren i sin Fremlæggelsestale anslog til efter de nuværende Valutaforhold at ville andrage 110 Mill. Kr. — hvor meget det vil andrage, naar vi en Gang trækker Beløbet hjem, er ikke let at sige, men efter al Sandsynlighed bliver det dog mere end det oprindelige Paribeløb —, dette Beløb er jo indkommet ved Salg af en dansk Koloni, og det er fra det Partis Side, som jeg tilhører, bestandig blevet hævdet, at disse Midler skulde hovedsagelig anvendes til Formaal af national Karakter, Formaal, der særlig var egnede til at fremme danske Interesser i Udlandet og danske nationale Interesser i det hele taget. Nu vilde der ikke let, mener jeg, kunne tænkes en mere rimelig Anvendelse for dette Beløb end den delvis i hvert Tilfælde at bruge det til de særlige Udgifter, som nødvendigvis løber paa ved Overtagelsen af nyt dansk Land. Derved vilde disse Midler faa den smukkeste og rimeligste Anvendelse. Men, som sagt, og saa paa de ordinære, de almindelige Administrationer paa §§ 8—25 vil der komme meget betydelige løbende Udgifter som Følge af Sønderjyllands Overtagelse. Endelig — og her staar vi ved den Post, som man især maa have Opmærksomheden henvendt paa — er der Udgifterne til nye, permanente og midlertidige Love, hvoraf vi antagelig maa vente en Del i den tilbageværende Del af Rigsdagssamlingen. Helt undgaar vi absolut ikke en væsentlig Forøgelse her, lige saa lidt som vi har undgaaet den i noget tidligere Aar; men jeg tror, det maa fremgaa af den Oversigt, jeg her har givet, at der maa holdes meget stærkt igen i saa Henseende.

Hvad endelig § 26 angaar, udviser den jo en mægtig Stigning, sammenlignet med Regnskabet for 1913—14, nemlig fra 12.185 000 Kr. til 44.969 000 Kr. Det er over $3\frac{1}{2}$ Gang saa meget. Jeg skal ikke rette nogen Bebrejdelse mod den højtærede Finansminister for, at dette Beløb er saa overordentlig stort. Den højtærede Finansminister gjorde selv opmærksom paa, at det var sikkert det største Beløb, der nogen Sinde var krævet paa en dansk Finanslov til denne Paragraf, hvilket han har Ret i; men jeg skal ikke rette nogen Bebrejdelse mod ham derfor, thi jeg aner

kender de Motiver, der er til, at Beløbet er saa stort; dels de almindelige Motiver, som vi har ladet os bevæge af i de nærmest foregaaende Aar ved saa mange kostbare Bevillinger til Nyanlæg, nemlig det i høj Grad ønskelige i at sætte Nyarbejder i Gang i al Almindelighed — det gjaldt naturligvis navnlig under Krigen, men det er et Motiv, der heller ikke endnu paa nogen Maade har tabt sin Kraft —, og dernæst dette, at vi har faaet vedtaget nye Jernbanelove og Love om betydelige Havneanlæg. Det er selvfølgelig ganske nødvendigt, at dette finder Udtryk paa Finansloven, og at man med saa stor Kraft som muligt sætter disse Foretagender i Gang, saa meget mere som man maa sige om disse Foranstaltninger i det hele taget, at det er Trafikforanstaltninger, som hører til de allervigtigste Led af det forberedende Arbejde, vi skulde gøre for at træde ind i Verdenskonkurrencen og i det hele tage det op med de saa stærkt forandrede økonomiske Forhold efter Krigen. For at faa dette ind under de bedst mulige Vilkaar, er Udviklingen af Trafikmidlerne et af de allervigtigste Omraader, og derfor kan jeg ikke være med til at misbillige, at dette Beløb er kommet saa højt op, skønt det tynger meget haardt paa Budgettet. Naar man nu ser paa Statsregnskabet for 1918—19, vil man se, at der til Eksempel paa Statsbanernes Anlægskonto var bevilget $21\frac{1}{3}$ Mill. Kr., medens der kun er brugt ca. $14\frac{1}{3}$ Mill. Kr., og ser vi paa Statshavnens Anlægskonto, var der bevilget 2 205 000 Kr. og er kun brugt 939 000 Kr. Man vil maaske deraf drage den Slutning, at saa behøver vi ikke at tage disse store Summer saa højtideligt heller i Aar, thi Forbruget bliver nok i samme Grad mindre, men det tror jeg paa ingen Maade, man kan gøre, jeg vil heller ikke ønske, at man skulde gøre det, thi det er givet, at naar en saa overordentlig stor Del af de bevilgede Beløb ikke er forbrugt i tidligere Finansaar, bliver der et saa meget større Beløb at overføre paa nye fremtidige Finansaar, og jeg vil desuden haabe, at der efterhaanden maa blive sat stærkere og stærkere Kraft ind paa disse Arbejder, saa at vi kan gaa ud fra, at Beløbene virkelig kommer til Anvendelse; det er ikke heldigt med en saa langsom Udførelse af Arbejderne som hidtil. Jeg indrømmer, at der fra Trafikministerens Side kan anføres gode Grunde derfor, der har under Krigen været Materialevanskeligheder og meget andet at kæmpe med, men efterhaanden som vi kommer ind un-